

Date noi despre lupta pentru putere și „devierea de dreapta” în conducerea PMR

LAURENȚIU CONSTANTINIU

Documentul pe care îl supunem atenției cercetătorilor interesați de studierea, în general, a regimului comunist și, în special, a luptei pentru putere din interiorul Partidului Muncitoresc Român (PMR) provine din Arhivele sovietice și este, în opinia noastră, de o deosebită importanță.

În primul rând, însemnătatea sa este dată de faptul că documentul aduce ample informații noi despre desfășurarea – în cadrul luptei pentru putere de la vârful PMR – a așa-numitei „devieri de dreapta”, ai cărei purtători erau unii dintre membrii de vază ai conducerii de partid de la acea vreme. Din document reiese că persoanele cele mai vizate de acuzația de „deviere de dreapta” sunt ministrul Finanțelor, Vasile Luca, și ministrul Afacerilor Interne, Teohari Georgescu, conduita celui din urmă fiind, în opinia lui Gheorghiu-Dej, „mult mai periculoasă” decât conduita antipartinică a lui Vasile Luca. Gheorghiu-Dej face un adevărat rechizitoriu la adresa lui Teohari Georgescu, care, în lumina evenimentelor ulterioare, apare ca un preludiu la căderea sa (la Plenara CC al PMR, din 26-27 mai 1952).

În al doilea rând, documentul este valoros pentru faptul că, în două rânduri, Gheorghiu-Dej îl roagă pe interlocutorul său, generalul-maior sovietic N.I. Riaposov, să nu „spună nimic lui Bodnăraș” despre această discuție. Este pentru prima dată când suspiciunea lui Dej față de Bodnăraș apare atât de clar exprimată. Aflase, oare, între timp, liderul român despre denunțul făcut de Bodnăraș, și înaintat de loțiitorul Comisiei Aliate de Control, I.Z. Susaikov, lui M.A. Suslov, la data de 10 iunie 1947¹, care îl pune pe Gheorghiu-Dej într-o lumină atât de defavorabilă, încât generalul sovietic a încercat, în nota însoțitoare, să reducă din gravitatea acuzațiilor? Deocamdată nu avem nici o

¹ *Dokladnaia zapiska I.Z. Susaikova v ŢK VKP(b) M.A. Suslovu i informația cilenă ŢK KPR E. Bodnăraș, o položenii v rukovodstve kompartii Rumîinii/Raportul lui I.Z. Susaikov către CC al PC(b)US și M.A. Suslov și informațiile membrului CC al PCR, E. Bodnăraș, despre situația din conducerea Partidului Comunist Român, în Vostocinaia Evropa v dokumentah rossiiskih arhivov, 1944-1953/Europa de Est în documentele arhivelor rusești, 1944-1953, tom I, 1944-1948, sub redacția T. V. Volokitina, T. M. Islamov, G. P. Muraško, A.F. Noskova și L.A. Rogovaia, Moscova-Novosibirsk, Ed. Sibirskii hronograf, 1997, pp. 636-641.*

informație în această privință, însă documentul prezentat mai jos arată limpede că relația Dej-Bodnăraș nu era, nici de departe, una de încredere.

Raportul adjunctului consilierului militar principal pentru probleme politice, general-maior N. I. Riaposov, către S. M. Ștemenko, despre conversația cu Gh. Gheorghiu-Dej²

București, 18 aprilie 1952

Către șeful Statului Major General al Armatei Sovietice,
general de armată, tov. Ștemenko S.M.

Vă prezint raportul cu privire la problemele ridicate de către secretarul general al CC al Partidului Muncitoresc Român, tovarășul Gheorghiu-Dej, în cursul conversației personale avute cu mine, la 15 aprilie 1952.

Anexă: Menționată în textul de 11 pagini.

Adjunctul Consilierului militar principal pe probleme politice,
Erou al Uniunii Sovietice,
General-maior Riaposov

18 aprilie 1952
Nr. 00277

Strict secret

Șefului Direcției Politice Principale a Armatei Sovietice,
general-colonel Kuznețov F. F.

Vă raportează despre problemele ridicate de către secretarul general al CC al Partidului Muncitoresc Român, tov. Gheorghiu-Dej, în cadrul conversației personale avute cu mine la 15 aprilie 1952.

La 15 aprilie a.c., secretarul CC al PMR, tov. Chișinevski, m-a invitat să-l pun la curent cu situația activității politice și de partid din armata română. La câteva minute de la începerea conversației noastre, tov. G. Dej, secretarul general al CC al PMR, a intrat în cabinetul tov. Chișinevski și, după expunerea

² La 24 aprilie 1952, ministrul Forțelor Armate ale URSS, A. M. Vasilievski, și S. M. Ștemenko au trimis lui Molotov o copie a raportului lui Riaposov, despre „unele persoane din conducerea Partidului Muncitoresc Român și comportamentul lor” (RGASPI, fond 82, op. 2, dosar 1306, f. 58)

privind situația activității politice și de partid, tov. G. Dej a arătat că în scopul unei mai concrete conduceri din partea CC a activității Direcției Principale Politice, Secretariatul CC l-a împuternicit pe tov. Chișinevski; totodată, G. Dej a atras atenția asupra necesității intensificării pe mai departe a activității politice și de partid în cadrul forțelor armate ale RPR. Mai departe, adresându-mi-se, G. Dej mi-a spus că dorește să-mi aducă la cunoștință ultimele hotărâri ale CC al PMR:

1. Despre eliberarea din funcție a comandantului Apărării Antiaeriene ale țării, degradarea și excluderea din armată a membrului CC, general-maior Doncea, pentru comportament antisovietic, naționalist și protitoist; pentru înșelarea CC și pentru tănuirea căsătoriei cu o cetățeană sovietică; pentru comportament crud față de soție și copii; pentru folosirea poziției sale de serviciu în scopuri interesate personale (fapt deseori arătat în rapoartele noastre).

Tov. Dej a arătat că CC al PMR a luat toate măsurile pentru ca tov. Doncea să fie pus la punct, însă acest Doncea nu a înțeles, și este clar că nu a dorit să înțeleagă, continuând să se înconjoare de oameni îndoielnici din punct de vedere politic, ignorând interesele statului, disciplina de partid și indicațiile consilierilor militari sovietici, neperfecționându-se și greșind grav în activitatea sa practică. Pentru un astfel de comportament, membrii CC al PMR și Secretariatul CC l-au eliberat pe Doncea din funcție și l-au degradat, prin decizia din 12 aprilie, propunându-i ministrului Forțelor Armate să-l excludă pe Doncea din rândurile armatei, iar problema apartenenței sale politice a fost dată spre a fi examinată de către Comisia Centrală de Control.

Tov. Gheorghiu-Dej a afirmat apoi că apariția oportunismului de dreapta în rândurile PMR constă în faptul că Vasile Luca — secretarul CC al PMR — și alții, în loc să îndeplinească politica partidului privind consolidarea alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare prin lupta neîntreruptă împotriva chiaburilor, au alunecat pe panta indulgențelor și a cedărilor sistematice față de elementele capitaliste de la sate; ei subapreciază forța dușmanilor de clasă și pericolul infiltrării colhozurilor cu elemente chiaburești. În cuvântările sale, V. Luca s-a orientat spre așa-numitele „elemente cheie” de la sat, altfel spus categoriile înstărite ale țărânimii.

În loc să lupte hotărât împotriva chiaburilor, care, la sfârșitul anului 1951, au refuzat să dea statului pâinea, fapt care a provocat serioase dificultăți în activitatea de aprovizionare a muncitorilor și funcționarilor, V. Luca a continuat să afirme că, în România, nu există chiaburi, ci doar țărani-lucrători. Fiind adjunct al Consiliului de Miniștri și ministrul Finanțelor, V. Luca a dat Ministerul Finanțelor și Banca de Stat în mâinile elementelor dușmănoase: A. Vijoli, A. Iacob, Modoran ș.a.

Aceste elemente dușmănoase au încercat să-l opună pe V. Luca conducerii partidului, Luca însuși, de fapt, izolând Ministerul Finanțelor de partid. Astfel, în

perioada 1949-1951, au fost scutiți ilegal de impozitul agricol 1.200.000 de gospodării țărănești. Acest impozit agricol este stabilit pe baza veniturilor minime, în special, ale țăranilor săraci. Numărul gospodăriilor chiaburești a fost micșorat artificial. Dacă în 1949 existau 150.000 de gospodării chiaburești, care reprezentau 5,5% din totalul gospodăriilor țărănești, în timp ce, de fapt, procentul lor era de 7-10%, la stabilirea obligațiilor privind cotele și impozitul agricol, au fost impozitate doar 50-60 de mii (de gospodării – n. trad.), adică 2,5%.

Angajându-se pe calea cedărilor față de elementele chiaburești, Ministerul Finanțelor a stabilit prețuri mari la produsele agricole și prețuri considerabil scăzute la mărfurile industriale.

Toate acestea au dus la neîndeplinirea planului privind colectările și achizițiile de stat, permițând speculanților și chiaburilor să ridice prețurile la piață și să se împotrivească măsurilor economice ale statului.

Deseori, în articolele și cuvântările sale publice, Vasile Luca și-a făcut cunoscute vederile antipartinice privind politica partidului despre alianța dintre clasa muncitoare și țăranimea muncitoare, despre problema schimbului dintre sat și oraș, despre rolul cooperăției ca regulator al prețurilor de piață. Vasile Luca a adoptat aceste poziții încă din anul 1947, insistând asupra necesității revizuirii raporturilor care apăruseră între salariu și prețurile mărfurilor industriale și la produsele agricole; neîntâlnind nici o rezistență hotărâtă, [Vasile Luca] a promovat în activitatea sa practică o linie favorabilă elementelor capitaliste.

În politica națională a partidului, V. Luca a pretins crearea Republicii Autonome Naționale Maghiare în cadrul Republicii Populare Române, afirmând că „unitatea națională este mai puternică decât diferențele de clasă”.

Condamnând manifestarea devierii de dreapta în partid, Plenara CC al PMR a numit o comisie de cercetare a activității lui V. Luca la Ministerul Finanțelor și Cooperăției, ordonând acestei comisii să efectueze un control al aparatului Ministerului Finanțelor, Băncii de Stat și Cooperăției³.

Mai departe, continuând discuția, tov. Gheorghiu-Dej a făcut cunoscută poziția adoptată în Biroul Politic, la Plenara CC și după Plenară, în aceeași problemă, a secretarului CC al PMR și ministru al Afacerilor Interne, Teohari Georgescu. Totodată, Gheorghiu-Dej a spus că el consideră comportamentul lui Teohari mult mai periculos decât cel al lui V. Luca.

După Plenară, unde a fost condamnată linia oportunistă de dreapta promovată de către Luca în problema alianței dintre clasa muncitoare și țăranimea muncitoare și a consolidării politicii de îngrădire și eliminare a

³ Raportul comisiei conduse de către A. Moghioroș a fost analizat la 26 mai 1952 și aprobat la ședința Biroului Politic al CC al PMR (*Vostocinaia Evropa v dokumentah rossiiskih arhivov, 1944-1953 gg.*, T. II, 1949-1953, pp. 744-746).

elementelor capitaliste de la sate⁴, Teohari Georgescu și-a exprimat decizia despre scrisoarea închisă a CC către toate organizațiile și membrii de partid, făcând diverse adnotări și semne de întrebare; [el] a venit la mine și mi-a adus la cunoștință dezacordul său față de acest document, chiar dacă la Plenara CC a votat în favoarea lui. Printre altele, în Biroul Politic și la Plenara CC, Teohari s-a comportat nesperios, nu a făcut evaluări politice privind comportamentul lui Luca, a încercat să se eschiveze de la aceasta prin glume și replici. După această comunicare, Gheorghiu-Dej a adunat Secretariatul CC pentru a analiza cele aduse la cunoștință de către Teohari. În Secretariatul CC, Teohari s-a pronunțat în favoarea lui V. Luca, s-a comportat agresiv, acuzându-i pe membrii CC de conduită incorectă.

În decurs de cinci ore și jumătate, Teohari nu și-a recunoscut greșelile sale. Tov. Gheorghiu-Dej a evaluat comportamentul lui Teohari ca fiind mult mai periculos decât conduita antipartinică deschisă a lui V. Luca.

Potrivit evaluării tov. Dej, tactica ofensivă a lui Teohari în cadrul Secretariatului CC nu este ceva nou; ea reprezintă tentativa de a sonda unitatea și tăria CC al PMR după Plenară, precum și modalitatea de a crea un bloc. Totodată, Gheorghiu-Dej a arătat că concentrarea puterii în mâinile lui Teohari – în calitate de adjunct al președintelui Consiliului de Miniștri, care se ocupă de organele consiliilor populare, în calitate de ministru al Afacerilor Interne, căruia i se supun organele represive, cele ale Securității statului și Miliția, în calitate de secretar al CC, care se ocupă de cadrele de conducere din partid – nu este normală și a făcut cunoscute motivele pentru ca Teohari să fie eliberat din funcția de ministru al Afacerilor Interne.

Totodată, tov. Gheorghiu-Dej a explicat penetrarea excesivă a organelor Securității statului de către elementele străine, ca urmare a activității slabe a acestor organe în domeniul luptei împotriva dușmanilor, și a dat un exemplu. În țările de democrație populară, au fost descoperite importante cuiburi de spioni, la noi, a observat el, organele Securității statului, pe parcursul câtorva ani, nu au reușit să ducă la bun sfârșit procesele în care sunt implicați astfel de inamici nenorociți ca Pătrășcanu, adjunctul secretarului CC, Foriș⁵, T. Petrescu și alții. Deoarece martorii în procesele lor „au dispărut sau murit” din cauze de neînțeles, se poate – a spus tov. G. Dej – ca din această cauză Teohari să rămână în funcția de ministru al Afacerilor Interne.

La aceasta, tov. G. Dej a adăugat că, atunci când Miron Constantinescu, membru al Biroului Politic, i-a făcut lui Teohari observație, în Secretariatul CC,

⁴ Este vorba despre Plenara CC al PMR din 28 februarie-1 martie 1952.

⁵ Ștefan Foriș, secretar al CC al partidului, a fost arestat sub învinuirea de legături cu Siguranța română și asasinat în primăvara anului 1946.

cu privire la activitatea nesatisfăcătoare a organelor Securității statului în problema demascării dușmanilor poporului și a penetrării aparatului de stat [de către elementele dușmănoase], în special ale organelor Ministerului Afacerilor Interne, Teohari i-a răspuns că trebuie să se uite mai mult în instituția sa și să nu se neliștească în privința organelor Securității statului. La aceasta, M. Constantinescu, pe bună dreptate, i-a răspuns: penetrarea Comisiei de Stat a Planificării este consecința activității deficitare a organelor Securității statului; după aceasta, M. Constantinescu și alții au plecat la sărbătorirea celei de-a 7-a aniversări a Eliberării Ungariei. Folosindu-se de absența lui M. Constantinescu, Teohari, făcând uz de funcția sa, a deschis – fără aprobarea CC – câteva seifuri din birourile de la Comisia de Stat a Planificării, și a sustras din ele un șir de documente în scopul – după cum a spus G. Dej – compromiterii lui M. Constantinescu în fața CC.

În încheiere, G. Dej a întrebat dacă mai poate fi el sigur că, într-o astfel de situație, oamenii din subordinea lui Teohari nu vor deschide mâine seifurile lui și ale altor membri ai CC al PMR.

G. Dej mi-a spus că, în cel mai scurt timp, el va fi la Moscova, unde se va sfătui pe marginea tuturor acestor probleme, iar după aceea va adopta măsurile și deciziile corespunzătoare, rugându-mă să nu spun nimic lui Bodnăraș despre această conversație.

În rapoartele noastre trimestriale anterioare, am arătat în repetate rânduri că activitatea și comportamentul lui Teohari Georgescu stârnesc dubii în următoarele situații:

1. Până în acest moment, în România nu a fost organizat nici un proces politic, cât de cât important, împotriva dușmanilor poporului, dacă se ia în considerare că din cele 26 de misiuni diplomatice din România, 19 sunt ale statelor imperialiste.

Astfel, afacerea Pătrășcanu și a fostului adjunct al secretarului CC, Foriș, dușmani evidenți, sunt târăgănite de câțiva ani, din varii motive, iar martorii au dispărut sau „murit“, din cauze de neînțeles în condiții enigmatice.

2. Fostul președinte al Tribunalului militar și șef al închisorilor politice din România, din perioada lui Antonescu, actualul general Petrescu, care, la vremea sa, i-a judecat pe toți conducătorii de astăzi ai Partidului Muncitoresc Român, este și astăzi președintele Tribunalului militar și prezidează toate procesele politice.

În 1951, la recomandarea noastră insistentă, prin decizia CC al PMR, a fost exclus din rândurile armatei (generalul Petrescu – n. trad.), însă la insistențele lui Teohari a fost din nou repus în funcție și transferat în organele Securității statului.

3. În 1950, cu sprijinul consilierilor noștri, au fost elaborate noi principii de procedură judiciară, un nou cod de procedură penală, în conformitate cu Constituția RPR. Cu toate acestea, documentele continuă să se afle la Teohari, fără ca el să facă nimic.

Mai mult decât atât, persoane care au fost arestate din diverse motive sunt trimise, fără nici un fel de anchetă penală și din dispoziția personală a ministrului de Interne, Teohari, în lagăre de reeducare prin muncă și în alte închisori.

4. Atrage atenția și penetrarea organelor care se află în subordinea lui Teohari, în calitate de ministru al Afacerilor Interne, de către elemente dușmănoase. E edificator faptul că mult timp, adjunctul lui Teohari pe probleme militare (din Ministerul Afacerilor Interne), a fost criminalul de război, generalul-locotenent Dragonescu, fost șef al lagărelor pentru prizonieri sovietici din România. Mulți dintre ei (prizonierii sovietici – n. trad.) au fost uciși cu cruzime, cu aprobarea lui. După aceea, deși a fost exclus din rândurile PMR, generalul Dragonescu, la insistențele lui Teohari, continuă să lucreze în organele Ministerului Afacerilor Interne, având o altă funcție.

5. Cu privire la penetrarea organelor (de către elementele dușmănoase – n. trad.) Ministerului Afacerilor Interne stă mărturie faptul că ancheta judiciară în afacerea celor 75 de lucrători ai Ministerului Afacerilor Interne, care, folosindu-se de protecția lui Teohari, acesta, la rândul său, făcând uz de situația sa, au jefuit statul prin utilizarea creditelor și a resurselor de stat planificate, înființând ateliere meșteșugărești, ferme și altele asemănătoare, a căror producție au introdus-o pe piață.

6. În București există Institutul pentru probleme sanitare și bacteriologice „Cantașuzino“. Potrivit afirmațiilor specialiștilor noștri – tov. Alekseenko I. P. și Pavlov P.V. –, acest institut cultivă, fără ca să fie nevoie, tot felul de culturi bacteriologice de ciumă și holeră.

Ei explică cultivarea acestor culturi bacteriologice de holeră prin necesitatea de a produce un vaccin împotriva holerei.

Institutul și, într-o mai mare măsură, aceste culturi bacteriologice periculoase se află în mâinile profesorului Mihăiești, care, potrivit afirmației tov. Alekseenko, se află în strânse legături cu Misiunea americană și Consulatul britanic; de asemenea, el este înconjurat de 15 escroci, printre ei aflându-se fostul medic personal al lui Antonescu, Temiș, colonei din suita fostului rege Mihai și alții. Încă din aprilie 1951, tov. Alekseenko i-a raportat lui Teohari, în calitate de ministru al Afacerilor Interne, despre situația din acest institut și, în prezența adjunctului lui Teohari pentru problemele securității statului, tov. Pintilie, i-a povestit pe larg despre pericolul care-l reprezintă pentru țară – în cazul înrăutățirii situației – faptul că aceste culturi bacteriologice de ciumă și holeră se află în mâinile escrocilor. Ministrul Afacerilor Interne, Teohari, a

răspuns că la noi există, câteodată, manifestări stângiste, concretizate în persecuția, fără motiv, a vechilor specialiști. „El este academician, om de știință de vază și bun organizator“, a spus Teohari. Potrivit opiniei tov. Pavlov, care lucrează la acest institut în calitate de consilier, Mihăiești nu este un om de știință, și mai este și un slab organizator.

În conversația sa cu tov. Alekseenko, Teohari l-a întrebat nu cumva spionajul imperialist este interesat de acest institut? La aceasta, tov. Alekseenko a răspuns că el este convins de faptul că ei sunt foarte interesați de un astfel de institut din București, dacă ținem cont de faptul că au acordat o atenție deosebită unui laborator bacteriologic din Cehoslovacia, nu foarte mare și neperformant; mai mult decât atât, ministrul Sănătății, tov. Merzo, și alții au început și ei să repete fraza lui Teohari, potrivit căreia există manifestări de stângism în legătură cu vechii specialiști.

Adjunctul ministrului Controlului de Stat, tov. Vanda Nikolski, într-o convorbire cu tovarășii noștri pe marginea acestei probleme, a comunicat că lor (Controlului de Stat) li se spune de la Ministerul Afacerilor Interne să nu ne amestecăm în nici un fel în acest institut, împiedicând, astfel, investigațiile pe marginea afacerilor din institut.

7. Într-o conversație personală avută cu mine, ministrul Controlului de Stat, tov. Borilă, a spus că la noi, în România, vigilența este foarte scăzută. Aceasta se exprimă prin faptul că, în pofida poziției strategice avantajoase pe care o are România – ea se învecinează cu Uniunea Sovietică și are graniță comună cu Iugoslavia titoistă –, a importanțelor investiții de capital făcute în trecut de statele imperialiste și a bogățiilor naturale ale României, până în acest moment nu au fost descoperite cuiburi de spioni și de diversioniști ale serviciilor de spionaj imperialiste, deși noi zilnic simțim în munca noastră activitatea subversivă. De asemenea, tov. Borilă a spus: „Oare imperialiștii se interesează mai puțin de România decât de Bulgaria, unde, deși nu au astfel de interese, demascarea elementelor contrarevoluționare a pus în lumină ampla lor activitate subversivă în Bulgaria?“.

Informându-vă despre aceasta, consider că discuția sinceră dintre tov. G. Dej și mine, de-a lungul a câtorva ore și în prezența tov. Chișinevski, pe care l-a rugat să traducă cuvintele care el nu le poate exprima bine în limba rusă, această discuție a fost provocată de nevoia tov. G. Dej de a-și verifica ideile – despre aspectele nesănătoase care au apărut în ultima perioadă în conducerea Partidului Muncitoresc Român – și de a le împărtăși unui cetățean sovietic.

Mai mult decât atât, eu cred că tov. G. Dej a avut în vedere faptul că prezenta discuție va fi adusă la cunoștința CC al PC(b)US. În încheiere, tov. G. Dej a spus că informațiile cu privire la comportamentul secretarului CC al PMR, Teohari, încă nu le-a adus la cunoștința membrilor Biroului Politic al CC al

PMR⁶, deoarece acolo sunt și social-democrați, și a rugat să nu i se spună nimic ministrului Forțelor Armate, Bodnăraș.

Adjunctul consilierului principal pentru probleme militare,
Erou al Uniunii Sovietice
General-maior Riaposov

Rosiiskii gosudarstvennii arhiv soțialno-politiceskoi istorii (RGASPI), fond 82, opis 2, dosar 1306, f. 59-70 (copie autentică)

Documentul a fost publicat în *Sovetskii faktor v Vostocinoi Evrope, 1944-1953. Dokumenti/Factorul sovietic în Europa de Est, 1944-1953. Documente*, T. II, 1949-1953, sub redacția T. V. Volokitina, G. P. Murașko, O. V. Naumov, A. F. Noskova, T. V. Țarevskaia, Moscova, ROSSPEN, 2002, pp. 612-620.

Résumé

La série « La Roumanie dans les Archives russes » continue avec un document publié en 2002 en langue russe et traduit ici en roumain pour la première fois. Il s'agit d'une discussion entre le secrétaire général du Parti Ouvrier Roumain, Gheorghe Gheorghiu-Dej, et le général Riapossov, adjoint du conseiller militaire soviétique pour les problèmes politiques, concernant la lutte pour le pouvoir dans le POR dans une période où la pression stalinienne attendait son comble dans tous les partis du camp socialiste : 1952. Chaque parti communiste chassait des « déviations » à punir. Le POR chassait ses « déviateurs de droite » identifiés au plus haut niveau du parti : Ana Pauker, Vasile Luca et Teohari Georgescu.

Le document révèle aussi le manque de confiance de Gheorghiu-Dej en Emil Bodnăraș, qui avait été vu longtemps comme un des ses proches.

⁶ La Plenara CC al PMR din 26-27 mai 1952, problema Georgescu a fost analizată împreună cu „greșelile” lui V. Luca și A. Pauker. Georgescu a fost exclus din componența Biroului Politic și din Secretariatul CC, demis din posturile de adjunct al președintelui Consiliului de Miniștri și ministru al Afacerilor Interne. Se preconiza folosirea lui la munca de jos, în Transilvania.